

eventuelt, er Grunden dertil denne, at den højtærede Ministers Bemærkninger, som jeg antager, han vil fremsætte om de Punkter, jeg har rørt ved, i nogen Grad vil være bestemmende for, om en Udvalgsbehandling kan anses for ønskelig, eller om man kunde frafalde en saadan. Altsaa, jeg anbefaler paa mit Partis Vegne Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling her i Tinget.

Bruun: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til dette høje Tings velvillige Behandling. Forslaget fremkommer jo i Henhold til en Bestemmelse i Brændselsloven af 1. April 1919, ifølge hvilken Brændselsnævnet skulde fremsætte Forslag til en saadan Lov, forsaavidt Importforholdene og Tilførselen af udenlandsk Brændsel var saaledes, at man maatte sørge for at have saa meget som muligt indenlandsk Brænde til Disposition her i Landet. Dette Lovforslag adskiller sig fra tidligere lignende Love navnlig ved, at der er fastsat en Minimalhugst og ikke nogen Maksimalhugst, og at et ret stort og vigtigt Mellemled ved Fordelingen er sprunget over, saaledes at Fordelingen sker direkte fra Skovejerne, fra Skovene, til Kommunerne. Minimalhugsten er sat til 60 pCt. af Plighthugsten 1918—19. Det vilde være vanskeligt og ret uheldigt at gaa højere op med Plighthugsten, idet desværre mange af Landets Skove og Plantager allerede er saa haardt medtagne, at en større Hugst daarligt og ikke uden at skade vilde kunne paabydes. Af disse 60 pCt. faar Kommunerne Ret til at faa 50 pCt. af det Kvantum, som blev leveret dem i Fjor, at aftage fra de samme Skove, hvorfra de i Fjor fik Brændet. Der er altsaa paalagt Skovejerne en Salgspligt overfor Kommunerne, og den Ret, som Kommunerne derved faar, kan de selvfølgelig benytte, om de vil, eller lade være at benytte, om de vil; efter Udlobet af en vis Frist, hen i December Maaned, bortfalder denne Pligt, og det vil da staa vedkommende Skovejere frit at sælge Brændet til fri Forhandling. Ærede Medlemmer vil deraf se, at hele det store og dyre Apparat, som hedder Amtsfordelingsinstitutioner og forstkyndige Tillidsmænd for Brændselsnævnet, er udeladt, og det er vel Meningen, at de dermed skal bortfalde. Naar man har ment at kunne foreslaa dette, saa er det, fordi Kommunerne nu er saa nøje kendte med den Praksis for Fordelingen, som efterhaanden

i Aarenes Løb er oparbejdet, at en Fordeling direkte fra Skov til Kommune med Lethed vil kunne finde Sted. Det betyder selvfølgelig ogsaa en overordentlig stor Besparelse i Brændselsnævnets Udgifter, at disse to store Institutioner falder bort, og at kun selve Brændselsnævnet bibeholdes til Afvikling af de nu bestaaende Forhold. Men med disse to Institutioners Bortfald bortfalder i Virkeligheden til Dels ogsaa Kontrollen med Hugsten i Skovene, og dette er noget, som kan blive ret farligt. Som det var, havde Brændselsnævnets forstkyndige Tillidsmænd en Pligt til at efterse og anordne Hugsten i de forskellige Skove og Plantager, saaledes at der ikke hugges udover et bestemt Kvantum. Dette falder altsaa bort, og de forskellige Skovejere kan hugge, som de vil, naar blot de fyldestgør en Minimalhugst paa 60 pCt. af Plighthugsten for 1918—19. Dette vil for visse Skoves Vedkommende sikkert føre til noget Misbrug. Jeg tænker ikke paa de Skove, i hvilke der er forstkyndig Hjælp, altsaa de store Skove eller dem, der sorterer under Skovforeningerne, men paa alle de mindre Skove, hvis Ejere ikke har sagkyndig Hjælp, og hvis Ejere fristes af de høje Priser paa Brænde og navnlig paa Gavntræ. Jeg mener, at disse Ejere vil sikkert i mange Tilfælde til Dels misbruge den Ret, de faar. Maaske vil det ikke gaa saa meget ud over selve Brændet som over Gavntræet. Salget af Gavntræ betaler sig meget bedre end Salget af Brænde, og af de Maksimalpriser, vi for Øjeblikket har og sandsynligvis faar paa Brænde, er der mange, som ikke levner vedkommende Skovejer synderlig Nettoavance. Jeg skal blot nævne et enkelt Eksempel. Saaledes var Maksimalprisen paa Løvtræknippel 4 Kr. pr. Rummeter, medens Arbejdslønnen for at sætte en saadan Rummeter Løvtræknippel er 2½ à 3 Kr. Der gives altsaa derved Skovejeren ikke mere end 1 eller 1½ Kroner Fortjeneste. Det er noget lavt, og at dette Forhold med de stærkt stigende Arbejdspriser ikke vil forbedres, siger sig selv. Hvad der skoves i Vinteren 1919—20, maa jo først efter Bestemmelserne, som de var i Fjor, bruges 1. Juli 1920. Det er heller ikke tilstrækkelig tørt eller overhovedet brugeligt for den Tid, idet alt Brænde skal have en vis Vejringstid, for at Saften og Vandet kan gaa af det.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale dette Lovforslag til det høje Tings Velvillie og hurtige Behandling.